

Ето съ Божіѣхъ тѣхъ благодать свършихъ наредѣхъ тѣхъ на завѣщаніе то си подписано съ собственнѣхъ тѣхъ ми рѣкѣхъ, и съ свидѣтельства на достовѣрны лица. Тая е послѣдняя та, собственна та и всеобща та воля и завѣщаніе мое прѣдъ Бога и прѣдъ человекѣхъ тѣхъ, която да има всичкѣхъ тѣхъ силѣхъ на потвържденіе прѣдъ сѣдовище, щото никой нищо отъ каквото съмъ наредилъ да не помѣсти и прѣстори, нито на зеты тѣхъ отъ мене мои епитропы да досажда или испытваніе или прѣсмѣтнуваніе да ище по който и да е причинѣхъ и извиненіе, за това го и увѣрявамъ и само-рѣчно ся подписвамъ. *Теодосій Петровъ Іовчевъ.*

Іоанъ Д. Кылифаровъ мартуръ.

Θεοχάρης Γεωργίου мартурѣ.

Нікола Стояновъ Травналъ мартуръ.

Нікола Тихолъ мартуръ.

Петро Іоанъ мартуръ.

И попытахъ болныйтъ който съ здравъ разсѣдѣкъ отговори че това завѣщаніе съ собствено негово желаніе и съ неговѣхъ рѣкѣхъ е подписанно.

Титоларный Свѣтъникъ Крыжановскій.

Това копіе е тѣкмо по оригиналтѣхъ на показателното писмо и заминѣто въ кондикѣхъ на генералното Русско консулато на лѣто 1831. Октомвріѣ 22. Подъ № 410. И за увѣреніе канцеларіята на това генерално консулато увѣрява.

Букурещъ. 6 Іунія 1847. (Д. П.) Подписанъ.

Статскій Совѣтъникъ Котовъ.

Това копіе понеже е сѣщо споредъ копіето което намѣрихъ въ хартіѣхъ на покойныйтъ епитропы както е оставено отъ Теодосія Іовчевъ на Габровското училище което увѣрява и подписанный-тъ

1864. Іулія 7.

Григорій Н. Мустаковъ.

Букурещъ.